

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΜΑΪΟΥ 2018 Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Των αγίων 318 θεοφόρων πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου»
θαλλελαίου μάρτυρος, λυδίας της Φιλιππησίας, Νικηΐτα,
Ιωάννου και Ιωσήφ των οσίων.

έτος 11^ο Τεύχος 482

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»
(Anthony Bloom)

Ἔχουμε ἀκούσει στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων πῶς, καθὼς ἡ Ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς πλησίαζε, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ἀρχίσει τὸ ταξίδι του πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ βρεθεῖ μὲ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα εἶχαν λάβει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀπὸ ὅλους αὐτούς, ἦταν ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν παρὼν στὸ ὑπερῶο ὅπου συνέβη τὸ γεγονός. Κι ὅμως, ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε δώσει μιὰ τέλεια, μιὰ πραγματικὴ μεταστροφή στὴν καρδιά, στὸ νοῦ, στὴ ζωὴ καὶ τοῦ εἶχε δωρίσει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὲ ἀπάντηση τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφοσίωσής του σ' Ἐκεῖνον ποὺ λάτρευε ἂν καὶ δὲν Τὸν εἶχε γνωρίσει.

Καὶ ἐμεῖς πορευόμαστε πρὸς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς· θὰ ἐορτάσουμε τὸ γεγονός τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα. Ὅταν ὁ Παῦλος ἦταν

καθ' ὁδόν, ἀναλογιζόταν τὶ τοῦ εἶχε συμβεῖ στὸ μοναχικὸ του ταξίδι ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ στὴ Δαμασκὸ καὶ τὴν Δωρεὰ τοῦ Πνεύματος ποὺ εἶχε λάβει μέσω τοῦ Ἀνανία. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς θὰ πρέπει νὰ ἀναλογιστοῦμε τὶ μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός. Μᾶς ἔδωσε ὄντοτητα καὶ ἐνεφύσησε τὴ ζωὴ μέσα μας, ὄχι μόνο τὴν σωματικὴ, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ ποὺ μᾶς ἔκανε συγγενεῖς μὲ Αὐτόν, συγγενεῖς μὲ τὴν δική Του ζωὴ. Μᾶς ἔδωσε τὴν δυνατὸτητα νὰ Τὸν γνωρίσουμε, Αὐτόν τὸν Ζωντανὸ Θεό, καὶ νὰ συναντήσουμε, στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὴ ζωὴ, τὸν Μονογενῆ Υἱό Του, τὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ συνάντηση αὐτὴ συμβαίνει, στὸ Βάπτισμα, στὸ Ἅγιο Χρῖσμα, στὴν Κοινωνία μὲ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν μυστηριώδη, σιωπηλὴ κοινωνία τῆς προσευχῆς, στὶς στιγμὲς ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἦρθε κοντά μας, ἂν καὶ δὲν Τὸν σκεφτόμασταν· μᾶς ἔχει δώσει τόσα πολλά.

Ἄς συλλογιστοῦμε ὅλα ὅσα μᾶς ἔχει δώσει, ρωτώντας τὸν ἑαυτό μας ἂν ὄντως εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ. Ξέρουμε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο τὶ σημαίνει νὰ εἶναι κάποιος μαθητής: ὅλη του ἡ ζωὴ εἶναι ὁ Χριστός, τὸ νὰ πεθάνει εἶναι ὄφελος γιατί ὅσο ζεῖ εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τὸν Χριστὸ ποὺ ἀγαπάει καὶ εἶναι τὰ πάντα γιὰ τὴν ζωὴ του, ὄχι μόνο στὴν ἐποχὴ του, ἀλλὰ στὴν αἰωνιότητα. Ὡστόσο λέει ὁ Ἀπόστολος ὅτι εἶναι προετοιμασμένος νὰ ζήσει καὶ ὄχι νὰ πεθάνει γιατί ἡ παρουσία του στὴ γῆ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸ εἶναι τὸ μέτρο τῆς κοινωνίας ποὺ εἶχε μὲ τὸν Χριστό. Καὶ αὐτὸ φαίνεται τόσο συγκινητικὰ σὲ ἕναν παραλληλισμὸ μεταξὺ μιᾶς μικρῆς φράσης στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ στὸ Εὐαγγέλιο: Καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ὁ μαθητὴς λένε ὅτι τώρα πᾶνε πίσω στὸν Πατέρα, ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησής τους ἔχει ἔρθει. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ τοῦ μαθητῆ ἔχει ταυτιστεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸ μὲ ὅτι ἀντιπροσώπευε ὁ Χριστὸς, καὶ πέρα ἀπὸ αὐτό, μὲ αὐτὸ ποὺ ἦταν ὁ Χριστὸς, ὥστε ὅτι ἔγινε πράξη στὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἔγινε καὶ στὸν μαθητῆ. Ὄντως, γιὰ τὸν μαθητῆ, ἡ ζωὴ του ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Χριστὸς ἦταν ἡ ζωὴ του καὶ ἀποζητοῦσε τὸν θάνατο του, ἀλλὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Θεὸ κάτι παραπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν λαχτάρα γιὰ ἐλευθερία, γιὰ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ ποὺ εἶχε λατρέψει καὶ ὑπηρετήσῃ τόσο πιστά – εἶχε μάθει ὅτι τὸ νὰ δίνει εἶναι μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ λαμβάνει.

Οἱ ἅγιοι εἶχαν ἀκούσει τὸν Χριστὸ νὰ λέει, «Κανεῖς δὲν ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ θυσιάζει τὴ ζωὴ του γιὰ τοὺς φίλους

του». Ο Παῦλος, οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι, και ἀμέτρητοι μεταγενέστερα ἅγιοι ἔδωσαν τὶς ζωές τους, ἀψηφώντας τὴν μέρα μὲ τὴ μέρα ξεχνώντας τοὺς ἑαυτοὺς τους, ἀπορρίπτοντας κάθε σκέψη, κάθε ἔγνοια γιὰ τοὺς ἴδιους, ἔχοντας στὴν σκέψη τους μόνο αὐτοὺς ποὺ χρειάζονταν τὸν Θεό, αὐτοὺς ποὺ χρειάζονταν τὸν λόγο τῆς ἀλήθειας, τὴν Θεία ἀγάπη. Ἔζησαν γιὰ τοὺς ἄλλους, δίνοντας τόσο γενναιόδωρα ὅσα ἔλαβαν.

Καλούμαστε ἐπίσης νὰ μάθουμε τὴ χαρὰ, τὴν εὐφρόσυνη και θαυμάσια χαρὰ τῆς προσφορᾶς, τὴ χαρὰ τοῦ νὰ ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας ὥστε νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι νὰ προσφέρουμε, και νὰ τὸ κάνουμε σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις, στὰ πιὸ μικρὰ και στὰ πιὸ σπουδαῖα πράγματα. Καὶ αὐτὸ μπορούμε νὰ τὸ μάθουμε μόνο μέσῳ τῆς δύναμης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Χριστὸ και μᾶς κάνει ἓνα σῶμα μὲ Αὐτόν, ἓνα σῶμα ἀνθρώπων ἐνωμένων μὲ τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀπόλυτης συντροφικότητας, ἓνα μὲ τὸν Θεὸ ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐνότητα μας.

Ἄς σκεφτοῦμε ὅλα ὅσα ἔχουμε δεχθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ και ἄς ἀναρωτηθοῦμε: Τὶ μπορούμε νὰ δώσουμε πρῶτα σὲ Αὐτόν, ὥστε νὰ χαρεῖ γιὰ μᾶς, ὥστε νὰ ξέρει ὅτι δὲν ἔχει ζήσει και δὲν ἔχει πεθάνει μάταια; Καὶ τὶ μπορούμε νὰ δώσουμε σὲ ὅλους ὅσους εἶναι γύρω μας, ξεκινώντας ἀπὸ τὶς μικρότερες, τὶς πιὸ ταπεινὲς δωρεὲς πρὸς αὐτοὺς ποὺ εἶναι πιὸ κοντὰ μας και τελειώνοντας μὲ τὸ νὰ προσφέρουμε ὅτι μπορούμε σὲ αὐτοὺς ποὺ χρειάζονται περισσότερο; Καὶ τότε ἡ Πεντηκοστὴ θὰ ἔρθει σὰν ἓνα δῶρο ζωῆς, ἓνα δῶρο ποὺ μᾶς ἐνώνει σὲ ἓνα σῶμα τὸ ὁποῖο εἶναι ἱκανὸ νὰ εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους ἓνα ἐπίγειο ὄραμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ και πηγὴ ζωῆς και χαρᾶς, ὥστε πραγματικὰ ἡ χαρὰ μας και ἡ χαρὰ ὅλων αὐτῶν ποὺ συναντοῦμε νὰ γίνῃ πραγματικότητα. Ἀμήν.

Ἁγία Λυδία ἡ Φιλιπησία

«Διαβάς εἰς Μακεδονίαν βοήθησαν ἡμῖν» (Πράξ. 16,9), εἶναι ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ Μακεδόνα ποὺ βλέπει σὲ ὄραμα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνῶ βρίσκεται στὴν Τρωάδα. Τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴ

θεωρεί ως φωνή Θεού και χωρίς αναβολή αποφασίζει να διαπεραιωθεί στο εκλεκτότερο τμήμα της Ευρώπης, τη Μακεδονία. Μαζί του παίρνει και τους εκλεκτούς του συνεργάτες, Τιμόθεο, Σίλα και Λουκά.

Αποβιβάζονται στη Νεάπολη, σημερινή Καβάλα, κι από κει αναχωρούν για τους Φιλίππους. Έξω από την πόλη των Φιλίππων και κοντά στις όχθες του Ζυγάκτου ποταμού είναι ο τόπος προσευχής των Ιουδαίων. Στις συγκεντρωμένες εκεί γυναίκες ο Απόστολος Παύλος κηρύττει, για πρώτη φορά στην Ευρώπη, το λόγο του Θεού.

Οι θεοφοβούμενες γυναίκες ακούν με προσοχή και ευλάβεια τα λόγια του άγνωστου Ιουδαίου. Αλλά εκείνη που περισσότερο απ' όλες ενθουσιάζεται είναι η Λυδία, η προσήλυτος πορφυρόπωλις από τα Θυάτεια. Μέσα της γίνεται ένας σεισμός. Η καρδιά της Λυδίας ήταν πάντα ανήσυχη. Δεν μπορούσε να λατρεύει θεούς και θεές που οργίαζαν μεταξύ τους. Έτσι οδηγήθηκε στον κήπο προσευχής των Ιουδαίων. Γνώρισε το νόμο του Ισραήλ κι άναψε μέσα της ή δίψα για την αναζήτηση του Μεσσία. Και τώρα ακούει για πρώτη φορά τον Απόστολο Παύλο να μιλάει για το Λυτρωτή του κόσμου. Η Λυδία αποδέχεται χωρίς καμιά αντίρρηση τη νέα διδασκαλία. Πιστεύει στο Χριστό και δηλώνει κατηγορηματικά πως και αυτή θέλει να γίνει Χριστιανή. Και ο Απόστολος Παύλος ολοκληρώνει το έργο του. Στα γάργαρα νερά του ποταμού Ζυγάκτου βαπτίζει τη Λυδία. Η πρώτη χριστιανή της Μακεδονίας πολιτογραφείται στη βασιλεία των Ουρανών. Τώρα είναι το πρώτο μέλος της πρώτης Εκκλησίας της Ελλάδος. Η καρδιά της πλημμυρίζει από αισθήματα ευγνωμοσύνης προς αυτούς που άνοιξαν τα μάτια της ψυχής της και ζητά να τους φιλοξενήσει στο σπίτι της.

«Και τις γυνή ονόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβόμενη τον Θεόν, ήκουεν, ης ο Κύριος διήνοιξε την καρδίαν προσέχειν τοις λαλουμένοις υπό του Παύλου, ως δε έβαπτίσθη και ο οίκος αυτής, παρεκάλεσε λέγουσα· ει κεκρίκατέ με πιστήν τω Κυρίω είναι, εισελθόντες εις τον οίκον μου μείνατε· και παρεβιάσατο ημάς». (Πράξ. 16, 14-15).